

Sygn. akt I C 76/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący: SSR Monika Drzewiecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Czerwińska

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2016 r. we Włocławku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (Luxembourg) S.A z siedzibą w Luxembourg

przeciwko B. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. kosztami postępowania obciąży powoda.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luxembourg reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej B. P., domagając się zasądzenia kwoty 2.264,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 czerwca 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, iż na podstawie umowy cesji nabył od wierzyciela pierwotnego (...) S.A. wierzytelność powstałą w stosunku do pozwanego z tytułu świadczonych przez zbywcę usług o abonament telewizyjny na podstawie umowy nr (...) z dnia 30 marca 2011r. Wraz z zawartą umową pozwany otrzymał od wierzyciela pierwotnego do użytkowania kartę kodującą (urządzenie dostępowe) umożliwiającą odbiór sygnału telewizyjnego, który zgodnie z zawartą umową i regulaminem stanowiącym jego integralną część, zobowiązany był zwrócić po rozwiązaniu przedmiotowej umowy. W przypadku braku zwrotu przedmiotowego urządzenia dostępowego po upływie określonego w umowie terminu oraz rozwiązania zawartej umowy przed upływem okresu na jaki została zawarta – z przyczyn leżących po stronie abonenta – wierzyciel pierwotny miał prawo obciążyć abonenta opłatami specjalnymi w wysokości określonej w umowie i regulaminie świadczonych usług. W przypadku sprzedaży dekodera (urządzenia dostępowego) strona pozwana nie była zobowiązana do jego zwrotu. Niezależnie od umowy, która regulowała fakt sprzedaży lub najmu dekodera pozwany nie był zwolniony z obowiązku zwrotu karty dekodującej. Powód wskazał, iż dochodzi od pozwanej zapłaty kwoty 2.264,35 zł, a żądanie pozwu obejmuje: niezapłaconą należność wynikającą z nieuregulowanego abonamentu 357 zł, odsetki od tego składnika naliczane od 31 lipca 2013r. do dnia wniesienia pozwu; opłatę specjalną z tytułu braku zwrotu karty służącej do dekodowania sygnału TV w kwocie 100 zł i odsetki od tego składnika naliczane od dnia 29 września 2013r. do dnia wniesienia pozwu; opłatę specjalną za rozwiązanie umowy - 1.125 zł i odsetki od tego składnika naliczane od 17 sierpnia 2013r. do dnia wniesienia pozwu; odsetki ustawowe naliczone do dnia cesji przez wierzyciela pierwotnego 554,92 zł; odsetki ustawowe naliczone przez powoda po dniu cesji do dnia wytoczenia powództwa 67,43 zł; opłata specjalna o wartości sprzętu przekazanego abonentowi 60 zł i odsetki od tego składnika naliczane od dnia 31 lipca 2013r. do dnia wniesienia pozwu.

W dniu 22 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał postanowienie o sygn. akt VI Nc-e 1064553/15, w którym przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu we Włocławku.

Pozwana na rozprawie nie stawiała się i nie złożyła też odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 marca 2013r. wierzyciel pierwotny Canal + (...) Sp. z o.o. zawarła umowę o abonament z pozwaną B. P.. Na podstawie tej umowy pobrano od pozwanej kwotę 52 zł tytułem opłaty aktywacyjnej i opłaty za sprzedaż sprzętu. Pozwana otrzymała od wierzyciela pierwotnego kartę dekodującą.

Dowód: umowa – k. 15-15v

Spółka (...) S.A. zawarła umowę szczegółową z (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu odnoszącą się do umowy przelew wierzytelności z dnia 29.04.2010r. oraz negocjacji przeprowadzonych przez strony w terminie od 19.11.2014r. do 04.12.2014r. Strony ustaliły, że postanowieniami Umowy Szczegółowej zostaną objęte wierzytelności wskazane w Liście Wierzytelności stanowiącej załącznik nr 1 do umowy szczegółowej, odzwierciedlający stan wierzytelności na dzień 16.12.2014r. Ustalono również, że datą rozliczeniową w odniesieniu do wierzytelności jest 22.12.2014r.

Dowód: umowa szczegółowa – k. 18-20v

Pismem z dnia 27 stycznia 2015r. powód zawiadomił B. P. o zmianie wierzyciela i poinformował ją o stanie zadłużenia, które na dzień 22.12.2014r. wynosiło 2.200,43 zł. Powód jednocześnie wystąpił do pozwanej z propozycją porozumienia, z indywidualnym planem spłaty w ratach, z ratami w wysokości 1.105,85 zł i terminem spłaty pierwszej raty na dzień 12.02.2015r.

Dowód: informacja o zamianie wierzyciela – k. 16-16v; propozycja porozumienia – k. 17-17v

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż powód nie przedłożył dokumentu poświadczającego przekształcenie wierzyciela pierwotnego – spółki (...) + (...) sp. z o.o. w spółkę (...) + (...) S.A.; nie wykazał również przejęcia w trybie art. 492 § 1 pkt kpc spółki (...) + (...) S.A. przez spółkę (...) S.A.; nie przedłożył również umowy przelewu wierzytelności, poprzestając na umowie szczegółowej; nie przedłożył załącznika nr 1 do Umowy Szczegółowej zawierającego listę wierzytelności; nie wykazał również, że ustalona cena sprzedaży została uiszczona.

Powód powinien tę okoliczność udowodnić zgodnie z treścią art.6 k.c..

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdzał, że powód nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność z mocy powoływanych umów. Brak wykazania przekształceń wierzyciela pierwotnego, brak umowy przelewu wierzytelności, brak listy wierzytelności, brak dowodu uiszczenia zapłaty za zakupione wierzytelności – uniemożliwia weryfikację, czy dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie było przedmiotem cesji wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania [art. 471 i n. k.c.]; tak też: K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670].

Podsumowując należy stwierdzić, iż powód nie wykazał właściwymi dokumentami nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanej, ani jej wysokości. Stosownie do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76). W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności nie zostało wykazane. Zdaniem Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Zaznaczyć także należy, iż powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia, czego jednak nie uczynił.

Biorąc pod uwagę całokształt wskazanych okoliczności Sąd uznał, iż nie można przyjąć, że nie istnieją wątpliwości, co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie. Strona powodowa oparła powództwo jedynie na twierdzeniach o nabyciu wierzytelności, to zaś przy masowym nabywaniu wierzytelności nie mogło być uznane za prawdziwy stan w odniesieniu do istnienia konkretnej wierzytelności dochodzonej przez powoda w pozwie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji orzeczenia. Stosownie do art. 339 § 1 k.p.c. – z uwagi na nieobecność pozwanej na rozprawie i nie zajęcie przez nią stanowiska w sprawie – wyrok ma charakter zaoczny.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.